

“मीठे बच्चे- पढाइ कहिल्यै पनि मिस नगर, पढाइको सोख तब रहन्छ जब पढाउनेवाला बाबामा अटुट निश्चय हुन्छ, निश्चय बुद्धि बच्चाहरूले नै सेवा गर्न सक्छन्।”

प्रश्न:- बापदादालाई बच्चाहरूको कुनचाहिँ कुरा सुनेर धेरै खुसी हुन्छ?

उत्तर:- जब बच्चाहरूले सेवा समाचारको पत्र लेख्छन्- बाबा, आज मैले फलानोलाई सम्झाएँ, उसलाई दुई पिताको परिचय दिएँ.... यसरी-यसरी सेवा गरें। बाबा ती पत्रहरूलाई पढेर धेरै खुसी हुनु हुन्छ। याद-प्यार वा खुसखबरीको मात्र पत्र लेख्नाले बाबाको पेट भरिदैन। बाबा आफ्ना सहयोगी बच्चाहरूलाई देखेर खुसी हुनु हुन्छ। त्यसैले सेवा गरेर समाचार लेख्नु पर्छ।

गीत:- चलो चले माँ...

ओम् शान्ति। बच्चाहरूलाई थाहा छ- काँडाबाट फूलको दुनियाँमा जानु छ। सत्ययुगी दुनियाँलाई दैवी फूल नै भनिन्छ। कलियुगमा मनुष्यहरू काँडा समान छन्। एक-अर्कालाई हैरान गर्ने, दुःख दिने काम गरिरहन्छन्। तिमी बच्चाहरू अब खुसी हुन्छौ- जाऊँ, अब हामी आफ्नो त्यो दैवी फूलको सुखधाममा जाऔं। जाने पनि रहस्य सम्झनु छ। तब नै जान्छौ जब राम्रो सँग पढ्नेछौ। पहिले त निश्चय चाहिन्छ- पढाउनेवाला को हुनु हुन्छ? यी कुरा कुनै वेद-शास्त्र आदिमा लेखिएको छैन। हुन त गीतामा राजयोग लेखिएको छ, राजाईको लागि पढाइ हो, त्यसैले अवश्य राजाई सत्ययुगमा दिनु हुन्छ। पहिले त पढाउनेवालामा निश्चय चाहिन्छ। उहाँ कोही साधु, सन्त, मनुष्य त हुनु हुन्न। उहाँ त निराकार हुनु हुन्छ। सबै आत्माहरूको पिता- परमपिता परमात्मा। जसलाई कल्प पहिले जस्तै निश्चय हुनु पर्ने छ, उनीहरूलाई नै हुन्छ। तिमी देख्दछौ- फूलको दुनियाँ स्वर्गमा जानको लागि हरेकको आ-आफ्नो पुरुषार्थ छ। पहिले जब निश्चय हुन्छ तब तुरन्तै पढाइमा लागिहाल्छन्। शास्त्रहरूमा कृष्ण भगवानुवाच लेखिदिएका छन्- साथ-साथै रुद्र ज्ञान यज्ञ पनि लेखिदिएका छन्। अब यी त ज्ञानका कुरा भए। मनुष्यहरूले फेरि कृष्णलाई काठको मुरली दिएका छन्। गायन पनि छ- तिम्रो मुरलीमा ईश्वरीय जादु छ। अब काठको मुरलीमा त ईश्वरीय जादु हुन सक्दैन। उनले त मुखले मुरली बजाउन सक्छन्। कृष्णको बचपन नै देखाइन्छ, आपसमा खेल्ने-उफ्रने गरिरहन्छन्। यी कुरा धेरै बुझ्न लायक छन्। यो त बच्चाहरूले बुझिसकेका छन्- वास्तवमा यो राजयोग हो अर्थात् राजाई प्राप्त गराउने, पढाइ पढाउनेवालासँगको योग हो। उहाँ सम्मुख आएर पढाउनु हुन्छ। यसमा काठको मुरलीको कुनै कुरा छैन। यी कुरा नै बेग्लै छन्। यो कसैलाई पनि थाहा छैन- निराकार भगवान् स्वयं आएर पढाउनु हुन्छ। कृष्णको लागि पनि भन्दछन्, उनको मुरलीमा खुदाई जादु छ। त्यसैले खुदा अरू नै हुनुभयो नि। कृष्णलाई खुदा भनिदैन। खुदा त खुदा नै हुनु हुन्छ, उहाँलाई नै जादुगर भनिन्छ। जादुगर स्वयं आएर जादुगरी देखाउनु हुन्छ, साक्षात्कार गराउनु हुन्छ। फेरि पनि उच्च पद प्राप्त गराउनको लागि पढाउनु हुन्छ। मीराले पनि वैकुण्ठ देखिन् र नृत्य गरिन्, तर उनले राजयोग सिक्किनन्। राजयोगको कुरा कुनै पनि शास्त्रमा छैन। मीरालाई पढाउनेवाला त कोही पनि थिएन। मीराको नाम पनि भक्त मालामा छ। यो हो ज्ञान माला। रात-दिनको फरक छ। तिमीले बुझिसकेका छौ- हामी जति ज्ञान लिन्छौं, त्यति नै उच्च बन्छौं। वास्तवमा भक्तमाला पनि छ, उनमा पनि नम्बरवार छन्। उनीहरूको नाम त प्रख्यात छ। यो ज्ञान कोहीमा पनि छैन। त्यसैले सम्झाउनु पर्छ- यो ज्ञान दिनेवाला अथोरिटी बाबा हुनु हुन्छ। जसको लागि भनिन्छ- ब्रह्मा मुख कमलद्वारा ब्राह्मण रचेर उनीहरूलाई पनि सबै वेद-शास्त्रहरूको सार सुनाउनु हुन्छ। शिवबाबालाई त शास्त्र दिन मिल्दैन, किनकि उहाँ त निराकार हुनु हुन्छ।

त्यसैले ब्रह्माद्वारा सम्झाउनु हुन्छ। यो युक्ति रचिएको छ। तर यी सबै कुरा सम्झाउनेवाला उहाँ एक हुनु हुन्छ। देखाउँछन् पनि ब्रह्माद्वारा सार बताउनु हुन्छ। त्यसैले अवश्य सम्झाउनेवाला कोही अरू नै हुनु हुन्छ नि। अहिले तिमी प्राक्विकलमा देख्छौ शिवबाबा जो ज्ञानसागर हुनु हुन्छ, हाम्रो बाबा पनि हुनु हुन्छ, उहाँ सम्मुख बस्नु भएको छ। भारतमा नै आउनु हुन्छ र अवश्य कसैको शरीरमा आउनु हुन्छ। यो ब्रह्माको शरीर हो। प्रजापिता ब्रह्मा हुनु पनि जरूरी छ। वास्तवमा प्रजापिता ब्रह्माद्वारा नै बाबा आएर ब्राह्मण धर्म रचनुहुन्छ। धर्म कसरी रचिन्छ? यो पनि तिमीलाई थाहा छ। तिमी प्राक्विकलमा ब्रह्माका सन्तान हो। भन्दछौ— हामी ब्राह्मण ब्राह्मणी हौं। बाबाबाट वर्सा लिइरहेका छौं। अनुयायीहरूले त कहिल्यै वर्सा लिन सक्दैनन्। बच्चाहरूले नै बाबाबाट वर्सा लिन्छन्। तिमी आएर बेहदका बच्चा बनेका छौ। क्राइस्टका अनुयायी भनिन्छ, बच्चा होइन। बुद्धका, गुरुनानकका फलोअर नै भनिन्छ, बच्चा होइन। यहाँ तिमी बच्चा हो। प्रजापिता उनी पनि पिता हुन् र शिवबाबा पनि पिता हुनुभयो। उहाँ निराकार हुनुभयो, यी साकार अलग हुन्। यी साकारद्वारा नै शिवबाबाले बच्चाहरूलाई रचनु भएको हो। अब तिमीहरूमा पनि कसैलाई त पक्का निश्चय छ, कसैलाई छैन। चिड्छा धेरै ठूलो छ।

तिमीलाई आफ्नो शरीर निर्वाहको लागि कर्म पनि गर्नु छ र यो ज्ञान पनि सिक्नु छ। त्यो पढाइमा धेरै मेहनत गर्नु पर्छ। यहाँ पनि बाबा भन्नुहुन्छ— एक घडी आधा घडी अवश्य पढ। ठीक छ, कुनै कारणले हरेक दिन पढ्न सक्दैनौ भने पहिले ७ दिन पढेर फेरि मुरलीको आधारमा चलन सक्छौ। लक्ष्य समात्यौ, बाँकी हुन् हाँगा-बिँगा, पात आदिलाई सम्झनु, यो सबै पनि चक्रमा आउँछ। तिमीलाई ८४ जन्मको रहस्य पनि सम्झाइएको छ। वृक्षमा विस्तार छ, चक्रमा सार छ। सम्झाइएको छ, यी भिन्न-भिन्न मनुष्य सृष्टिका धर्म हुन्। पहिले एक धर्म रहन्छ, फेरि वृद्धि हुन्छ। वृक्ष पनि देखाइएको छ— कसरी फाउन्डेसन निक्लिन्छ। कति सहज रहस्य छ। ड्रामा र वृक्षलाई सम्झनु छ, बुद्धिमा धारण गर्नु छ र अरूलाई सम्झाउनु छ। दुई पिताको प्वाइन्ट त अवश्य सम्झाउनु पर्छ। बेहदका बाबाबाट स्वराज्य मिल्छ भने राजयोग अवश्य सिक्नु छ। परमपिता परमात्माले नै स्वर्गको स्थापना गर्नुहुन्छ, जसलाई कृष्णपुरी पनि भनिन्छ। कंसपुरीमा त कृष्णपुरी स्थापना हुन सक्दैन, त्यसैले संगम राखिएको छ। तिमी बच्चाहरूको लागि यो संगम युग हो, बाँकी अरू सबैको लागि कलियुग हो। तिमी नै संगमबाट सत्ययुगमा जानेवाला हो, यो निश्चय हुनु पर्छ। अहिले हामी संगममा छौं। संगमयुग याद रह्यो भने सत्ययुग पनि याद रहन्छ र सत्ययुग स्थापना गर्नेवाला पनि याद रहन्छ। तर घरी-घरी भुलिहाल्छन्। तिमी सम्झन्छौ— अहिले हामी संगममा छौं, बेहदका बाबा आउनु हुन्छ नै कल्पको संगमयुग। गीतामा भूल गरिदिएका छन्। गीता सँग मतलब राख्नेवाला केवल भागवत, महाभारत आदि हुन्।

बाबा सम्झाउनु हुन्छ— तिमी सबै सीता हो, म राम हुँ। तिमी रावण राज्यरूपी लंकामा रहेका छौ, त्यो लंका होइन। यस्तो होइन— त्यहाँ कुनै रावण राज्य थियो। सत्ययुगमा लंका आदि हुँदैन। त्यसतर्फ बौद्ध धर्म छ। अहिले बौद्ध धर्म धेरै फैलिएको छ। अब यो त बच्चाहरूलाई सम्झाइएको छ— सृष्टि पहिले बिलकुलै पवित्र थियो, सुख-शान्ति थियो, एउटै देवी-देवता धर्म थियो। पहिले-पहिले त यो निश्चय पक्का हुनु पर्छ— उहाँ हाम्रो बेहदका पिता हुनु हुन्छ, उहाँबाट वर्सा लिनु छ, पुरुषार्थमा कहिल्यै चुक्नु छैन। निश्चय बिना पुरुषार्थ पनि कसरी गर्न सकिन्छ? बाबाले पढाउनु हुन्छ, उहाँबाट स्वर्गको, सदा सुखको वर्सा मिलिरहेको छ, यो त पक्का छ। विद्यालयमा निश्चय बिना अथवा लक्ष्य-उद्देश्य बिना कहाँ बसिन्छ र? त्यहाँ त विषय धेरै हुन्छन्, मार्जिन

२०७५ असोज १९ शुक्रबार ५-१०-२०१८ प्रातः मुरली ओम् शान्ति “बापदादा” मधुबन हुन्छ। यहाँ त एउटै विषय छ। एउटै सब्जेक्टबाट कति ठूलो राजधानी स्थापना हुन्छ। जो पढ्दैनन् भने पढेकाहरूको अगाडि भारी बोक्नेछन्। प्रजामा पनि जो राम्रो प्रजा हुन्छन् उनीहरूको अगाडि कम दर्जाका प्रजाले भारी बोक्नेछन्। प्रजा पनि नम्बरवार त छन् नि। कोही गरिब कोही धनी, एक अर्को सँग मिल्दैन। कस्तो यो ड्रामा छ! सबै मनुष्यहरूको आकृति पार्ट बजाउनको लागि ड्रामामा भरिएको छ। कति गहन कुरा छन् जसलाई धारण गरेर यथार्थ रीति सम्झाउनु छ। सबैले त सम्झाउन सक्दैनन्। कति राम्रो कुरा सम्झाउनु हुन्छ। निश्चयमा नै विजय छ। निश्चय छ भने मात्र पढ्नेछन्। कसैले त संशयबुद्धि भएर पढाइ नै छोडिदिन्छन्। अहो माया, एकै छिनमा तुफान ल्याएर संशयमा ल्याइदिन्छ। संशयबुद्धि विनश्यन्ती। चढे तो चाखे वैकुण्ठ रस, गिरे तो चकनाचूर। फरक त धेरै छ। खस्यो भने एकदम चण्डाल, चढ्यो भने एकदम बादशाह। सारा पढाइमा भर पर्छ। पहिले कहिल्यै सुनेका थियौं— निराकार कसरी शिक्षक बन्नुहुन्छ! अहिले शिवबाबाद्वारा तिमी सुन्दछौ। तिमीलाई निश्चय भएको छ— म तिम्रो पिता हुँ, पतित पावन पनि हुँ, ज्ञानका सागर पनि भन्दछौ। ज्ञानबाट चक्रवर्ती राजा बन्नुछ, यो निश्चय हुनुपर्छ नि। निश्चयमा नै मायाले विघ्न पार्छ। दुस्मन सामुन्ने खडा छ। तिमीलाई थाहा छ— माया हाम्रो दुस्मन हो, घरी-घरी धोका दिन्छ, पढाइमा संशय ल्याइदिन्छ। संशयमा आएर धेरै बच्चाहरूले पढाइ छोडिदिन्छन्। पढाइ छोड्नु अर्थात् बाबा, टीचर, सतगुरुलाई छोड्नु। उनीहरूले त गुरु फेरिरहन्छन्। अनेक गुरु बनाउँछन्। यहाँ त एउटै सतगुरु हुनु हुन्छ। उहाँले आफ्नो महिमा गर्नुहुन्छ। बाबाले आफ्नो परिचय दिनु हुन्छ। भक्तहरूले गाइरहन्छन् नि, शिवाए नमः, तिमी माता-पिता.... तर केही पनि जान्दैनन्, केवल भनिरहन्छन्, पूजा गरिरहन्छन्। तिमीले अहिले जानिसक्यौ— शिव को हुनु हुन्छ? शिवपछि आउँछन्, ब्रह्मा-सरस्वती। लक्ष्मी-नारायण त पछि आउँछन्। पहिले शिवबाबा, फेरि ब्रह्मा, विष्णु, शंकर। बाबा भन्नुहुन्छ— म पहिले-पहिले ब्रह्मामा प्रवेश गर्छु, यिनलाई पहिले रच्दछु। ब्रह्माद्वारा स्थापना फेरि ब्रह्मा नै विष्णु बनेर पालना गर्छन्। यी सबै प्वाइन्टलाई नोट गर्नु पर्छ। फेरि अरूलाई सम्झाउने कोसिस गर्नु पर्छ। कसैले त धेरै राम्ररी सम्झाउँछन्। बाबाको त कुरा नै बेग्लै छ। कहिले शिवबाबा सम्झाउनु हुन्छ, कहिले यिनले पनि सम्झाउँछन्। तिमीले सदैव सम्झ— शिवबाबाले सम्झाउनु हुन्छ। शिवबाबालाई याद गर्नाले विकर्म विनाश हुन्छ। तिमी सम्झ— शिवबाबाले यिनीद्वारा नयाँ-नयाँ प्वाइन्ट सुनाउनु हुन्छ, धेरै युक्तिले सम्झाउनु हुन्छ। त्यसैले बच्चाहरूलाई सम्झनु पनि पर्छ। पहिले त निश्चय गर्नु छ। ७ दिनमा पनि रंग राम्रो लाग्न सक्छ। तर माया पनि धेरै चलाख छ नि। पहिले-पहिले त निश्चय बसोस्— बाबा परमपिता परमात्मा स्वर्गका रचयिता हुनु हुन्छ भने उहाँले नै राजयोग सिकाउनु भएको हुनु पर्छ। कृष्णले सिकाउन सक्दैनन्। उनको आगमन नै सत्ययुगमा हुन्छ। स्वर्गका रचयिता शिवबाबा हुनु हुन्छ। कसैले भन्छ कृष्णको तनमा आउनुभयो तर कृष्ण त त्यस रूपमा आउन सक्दैनन्। उनको आगमन नै सत्ययुगमा हुन्छ। बाबाले कसैको गर्भबाट त जन्म लिनु हुन्छ। यिनको तनमा प्रवेश गरेर यिनको पनि परिचय दिनु हुन्छ। यिनको नाम मैले किन ब्रह्मा राखें? यिनले नै सुरु देखि अन्त्यसम्म पार्ट बजाउँछन्। तिम्रो पनि मैले धेरै राम्रा-राम्रा नाम राखेको थिएँ। कति बच्चाहरूको नाम आए। आश्चर्य छ नि, सजिलै दुई अठाई सय नाम आए। यति धेरै नाम त यहाँका ब्राह्मणहरूले राख्न सक्दैनन्। सन्देशीले सजिलै नाम लिएर आइन्। बेहदका बाबाले नाम राख्नुभयो। अद्भुत छ। अद्भुत बाबा, अद्भुत लक्ष्य उद्देश्य।

तिमी फेरि राजाहरूको राजा बन्छौ। लक्ष्मी-नारायणको ठूलो चित्र स्पष्ट छ। माथि त्रिमूर्तिको चित्र धेरै यथार्थ छ। ८४ जन्म पनि अवश्य लिनु छ। कलियुगको अन्त्य पतित, सत्ययुगको आदि पावन। बच्चाहरूले सेवाको

२०७५ असोज १९ शुक्रबार ५-१०-२०१८ प्रातः मुरली ओम् शान्ति “बापदादा” मधुबन
 प्रमाण दिनुछ- बाबा, हामीले पनि यी साना-साना पर्चा छपायौं। माथि शिव, त्रिमूर्ति र दुई बुवाको परिचय होस्। यो प्वाइन्ट अवश्य हुनु पर्छ। यस्ता किसिमका पर्चा छपाएर खुब सर्भिस गरेर समाचार दिनु पर्छ, अनि बाबाको दिलमा चढ्नेछौ। चिठी केवल खुस-खबरीको मात्र होइन, सेवा गरेर समाचार लेख्नु छ- बाबा यो-यो सेवा गरौं। केवल याद-प्यार लेख्नाले बाबाको पेट कहाँ भरिन्छ र! आज फलानोलाई सम्झाएँ, आज पतिको सेवा गरौं, धेरै खुसी हुनुभयो, यसरी-यसरी सेवा गरौं, समाचार बाबालाई लेख्नु छ। दुई बुवाको प्वाइन्ट मुख्य हो। बेहदका बाबा हुनु हुन्छ नै स्वर्गको राज्य-भाग्य दिनेवाला। तिमी कति मीठा-मीठा बच्चा हौ। बाबाले सम्झाउनु हुन्छ यी सबै धर्मका बच्चाहरू (एडप्टेड चिल्ड्रेन) हुन्। यति धेरै त धर्मका बच्चाहरू नै हुन सक्छन्। उनीहरू धर्मका फलोअर हुन्छन्। यहाँ तिमी बच्चा हौ, बाबा पनि यस्ता बच्चाहरूलाई देखेर खुसी हुनु हुन्छ। यी सबै मेरो बच्चाहरू हुन्। अहिले अन्त्यको पार्ट बजाइरहेका छन्। स्वर्गको स्थापनामा मदत गर्न मेरो साथी बनेका छन्। यो हो रुद्र शिवबाबाको राजस्व अश्वमेध ज्ञान यज्ञ। शिवबाबाले स्वर्गको स्थापना कसरी गर्नुहुन्छ? पहिले ब्रह्मा र ब्राह्मणहरूद्वारा रुद्र ज्ञान यज्ञ रचनुहुन्छ जसबाट स्वर्गको स्थापना हुन्छ। त्यसैले ब्राह्मणहरूले नै यज्ञ सम्हाल्नु छ। अच्छा-

मीठे-मीठे सिकीलधे- बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

- १) निश्चयबुद्धि बनेर पढाइ पढ्नु छ। कहिल्यै पनि कुनै कुरामा संशय उठाउनु हुँदैन। निश्चयमा नै विजय छ।
- २) बाबाको साथी बनेर स्वर्गको स्थापनामा पूरा सहयोगी बन। यज्ञको सम्हाल गर्नेवाला पक्का ब्राह्मण बन्नु पर्छ।

वरदान:- आउने र जाने अभ्यासद्वारा बन्धनमुक्त बन्ने न्यारा, निर्लिप्त भव

सारा पढाइ अथवा ज्ञानको सार हो- आउनु र जानु। बुद्धिमा घर जाने र राज्यमा आउने खुशी छ। तर खुशीले ऊ नै जान सक्छ, जसले सधैं आउने र जाने अभ्यास गरेको हुन्छ। जब चाह्यो तब अशरीरी स्थितिमा स्थित होऊ र जब चाह्यो तब कर्मातीत बन- यो अभ्यास धेरै पक्का हुनु पर्छ। यसको लागि कुनै पनि बन्धनले आफूतर्फ आकर्षित नगरोस्। बन्धनले नै आत्मालाई टाइट गरिदिन्छ र टाइट वस्त्र खोल्न अप्ठेरो हुन्छ। त्यसैले सधैं न्यारा, निर्लिप्त रहने पाठ पक्का गर।

स्लोगन:- सुखको खाताले सम्पन्न रह्यौ भने तिप्रो हर कदमले सबैलाई सुखको अनुभूति भइरहन्छ।